

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.064/2011/5. szám

### A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. Magyar György ügyvéd ügyintézője mellett a Magyar György és Társai Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Z. G. L. jogtanácsos ügyintézője mellett a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Beszerzési és Perképviselési Főosztálya (címe) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás megfizetése iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23.P.22.935/2006/129. számú ítélete ellen a felperes részéről 130. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

#### Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 330 771 (háromszázharmincezer-hétszázhetvenegy) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 840 000 (nyolcszáznegyvenezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### Indokolás:

A felperes ellen a ....Megyei Rendőr-főkapitányság indított nyomozást, amivel összefüggésben őt 2003. május hó 19. napján vették őrizetbe, majd 2003. május hó 22. napján előzetes letartóztatásba helyezték, ami 2004. február hó 5. napjáig tartott. A vádirat előterjesztésére 2004. szeptember hó 14. napján került sor többek között a felperes, mint V. rendű vádlott ellen a Btk. 250. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és aszerint büntetendő hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette miatt. A..... Megyei Bíróság a 2006. október hó 17. napján meghozott és a felperessel szemben 2006. október

hó 19. napján jogerőre emelkedett 12.B.1489/2004/66. szám alatti meghozott ítéletében őt felmentette az ellene emelt vád alól.

A 1949. évben született felperes 1973. február hó 1. napjától állt alkalmazásban az "y" Észak-magyarországi Regionális Igazgatóságánál, illetve annak jogelődjénél utolsó besorolása szerint vezető főtanácsosként .....r munkakörben havonta 199 100 Ft illetményért, 2000. évben az ....Jogi Továbbképző Intézet Társadalombiztosítási Főiskolai Karán társadalombiztosítási szervező oklevelet szerzett. 2003. május hó 19. napján fegyelmi eljárás indult vele szemben a köztisztviselők közszolgálati jogviszonyából eredő vétkes kötelezettségszegés miatt, amivel párhuzamosan őt az állásából felfüggesztették, s a 2003. június hó 24. napján meghozott határozatban hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtották. A felperes a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt a munkaügyi bírósághoz fordult, amely perben a ... Munkaügyi Bíróság 2007. október hó 5. napján meghozott 6.M.1851/2006/13. számú ítéletében a keresetet elutasította, ezt a..... Megyei Bíróság helybenhagyta, a jogerős ítéletet pedig a Legfelsőbb Bíróság hatályában fenntartotta.

A fegyelmi és a büntetőeljárást megelőzően a felperes tevékenysége szakmai körökben elismert volt, munkatársai tisztelték. Aktív társasági életet élt, rendszeresen részt vett baráti összejöveteleken, ahol a társaság középpontja volt. A barátai a szabadulását követően sem fordultak el tőle, azonban visszahúzódóbbá vált. A felperes nőtlen, gyermektelen, egyedül él. 2002. évtől **P. Gy-vel** volt kapcsolata, vele közös jövőt tervezett. Ez a kapcsolat megszakadt a felperes előzetes letartóztatása miatt, s bár 2006. évben újra találkoztak, a kapcsolatuk már nem volt a régi. Szabadulását követően elhelyezkedni nem tudott, 2007. január hónaptól 67 %-os rokkantsági nyugellátásban részesül. Korábban horgászott, ma már azt nem szívesen teszi.

A felperesnél 2002. február hónapban alacsony pulzust állapítottak meg rendezett vérnyomással. A szívultrahang enyhe fokú billentyűelégtelenséget, enyhén meszes billentyűket, megtartott balkamra funkciót jelzett, terheléses EKG vizsgálat idült szívbetegséget nem igazolt, de magas vérnyomásra jellemző eltérés mutatkozott. A háziorvosánál 1992. évtől 2004. március hó 9. napjáig betegséggel nem jelentkezett. Az előzetes letartóztatás alatt két alkalommal a "x"-i BV kórházban kezelték, ahol tüdőtágulást, idült hörghurutot, magas vérnyomás betegséget, epehólyag-kövességet, csonttritkulást és szorongásos ideggyengeséget diagnosztizáltak. 2003. december hónapban húgyhólyagdaganat gyanújával műtétre jegyezték elő. 2004. évben háti gerincfajulást állapítottak meg, majd 2006. március hónapban idegosztályon kezelték ideggyengeségi állapot, pánikzavar, cukorbetegség, hörghurut, magas vérnyomás, gerincelfajulás és csökkent vérátáramlás okozta szívizombetegség miatt. 2006. április hónapban epekő mellett dülmirigynagyobbodást állapítottak meg, daganat gyanúja merült fel, ami utóbb jóindulatúnak bizonyult. Még ebben az évben szürkehályogot, közepes fokú légzésbeszűkülést, nyaki és ágyéki gerincfajulást, cukorbetegséget, továbbá kevert szorongásos és depressziós, valamint pánikzavart állapítottak meg. 2006. évben 50 %-os munkaképesség-csökkenést vélelmeztek, majd 2007. február hónapban 67 %-os munkaképesség-csökkenése került megállapításra, III. csoportú rokkant a húgyhólyagdaganat, a személyiségzavar és egyéb betegségei miatt. 2007. évben

szívpanaszai fokozódtak, szorító mellkasi fájdalmat, nem inzulinfüggő cukorbetegséget, idült tüdőbetegséget, tüdőtágulást kórisméztek mozgásszervi elváltozásai mellett. Ezek a belszervi, mozgásszervi és szervi idegrendszeri megbetegedések sorsszerű betegségek, melyek kiváltásában, vagy azok rosszabbodásában a fogvatartásban eltöltött idő nem hatott közre, azok korábban keletkeztek, ám a szívbetegség kivételével nem kerültek felismerésre és kezelésre.

A felperes feladathelyzetben mélyen az iskolai végzettségétől elvárt színvonal alatt teljesítő, beszűkült, sablonizált, súlyos fokú depresszív neurotikus tünetképződést mutató személyiség. A személyiségjegyeinek kialakulása egy folyamat eredménye, amelyet meggyorsíthatott a fogvatartás, amivel részben okozati összefüggésbe hozhatók a pszichés jellegű tünetek. Emellett a munkahelyének elvesztése és az egzisztenciájának bizonytalansága is megnehezítette az életvitelét. A problémák rendeződése feltehetően enyhíti majd a pszichés tüneteit, aminek alakulását nem lehet prognosztizálni. A súlyos fokú depresszív neurotikus tünetek orvosi kezelést igényelnek, akár kórházi kezelésre is szükség lehet.

A felperes tulajdonát képező ..... szám alatti ingatlan folyamatban lévő felújítása az előzetes letartóztatás miatt félbeszakadt. Ennek következtében 2 481 784 Ft kár keletkezett az épületben, a kivitelezett munkákban, a megbontott szerkezetekben és a felvásárolt építőanyagokban.

A felperes a módosított keresetében 39 316 068 Ft kártalanítás és ennek 2006. október hó 19. napjától, az elmaradt jövedelem címén előterjesztett igénye után pedig 2008. november hó 1. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A követelt összegben belül elmaradt jövedelme miatt 18 255 509 Ft lejárt és 2010. november hó 1. napjától 2011. október hó 1. napjáig havi 143 529 Ft járadék megfizetését kérte. A nem vagyoni kárát összesen 17 000 000 Ft-ban, míg az ingatlanában bekövetkezett kárát 2 481 784 Ft-ban határozta meg.

Az alperes a kereset jogalapját elismerte, azt csupánösszagszerűségében vitatta, azt 1 700 000 Ft nem vagyoni kártalanítást meghaladó részben elutasítani kérte.

Az elsőfokú bíróság a 129. sorszám alatt meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 5 481 784 Ft tőkét és ennek 2006. október hó 19. napjától járó késedelmi kamatát, valamint 22 390 Ft perköltséget; ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 1 252 000 Ft részperköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 783 000 Ft kereseti illetéket, továbbá megállapította, miszerint a fennmaradó 117 000 Ft illeték az állam terhén marad.

Határozatának a fellebbezés szempontjából releváns indokolása szerint a felperest a bíróság az ellene emelt vád alól felmentette, és a kártalanítás iránti igényt a szabadságelvonás önmagában megalapozza, amiért az alperes objektív felelősséggel tartozik. A büntetőeljárás tényéből fakadó sérelmek, hátrányok miatt az alperesnek kártalanítási kötelezettsége nincs, hanem az csak az alkalmazásakor jogszerű és

utólagosan, a felmentés következtében jogellenessé vált személyes szabadság korlátozásával okozott kár miatt terhelte.

A felperes elmaradt jövedelem miatti igényét az elsőfokú bíróság alaptalannak találta, mert a felperes közszolgálati jogviszonyának megszűnése nem állt okozati összefüggésben az előzetes letartóztatással, arra ugyanis a felperes vétkes kötelezettségszegése miatt került sor. A felperes szabadulása utáni elhelyezkedése részben a vele szemben folyamatban volt büntetőeljárás miatt hiúsult meg, valamint életkora, egészségi állapota, a helyenkénti létszámleépítések miatt és azért, mert nem rendelkezett MIL-lappal a folyamatban lévő munkaügyi per miatt, márpedig az alperest csak az előzetes letartóztatással okozati összefüggésben keletkezett károkért terhelte a kártalanítási kötelezettség. A felperes nem érvényesíthetett alappal járadékigényt a rendes nyugdíjba vonulásáig terjedő időre, mert sorsszerű betegségeinek a kialakulása, illetve rosszabbodása nem az előzetes letartóztatására vezethető vissza, azok korábban keletkeztek, csak a szívbetegség kivételével addig nem kerültek felismerésre.

A felperesnek nem volt olyan hozzátartozója vagy ismerőse, akit meg tudott volna bízni az ingatlanának szellőztetésével, a radiátorok visszaszerelésével, a fűtés beindításával, ezért az elsőfokú bíróság az alperest kötelezte az előzetes letartóztatással okozati összefüggésben bekövetkezett állagromlás miatti 2 481 784 Ft kár megfizetésére.

A nem vagyoni kárpótlás összegét a szabadságtól való megfosztással rendszerint együtt járó hátrányokat meghaladó sérelmek és a szabadságelvonás időtartama befolyásolja, ami a felperes esetében 259 nap volt. A nem vagyoni kártalanítás összegét nem az arra okot adó egyes hátrányokhoz igazodva elkülönítetten, hanem egységesen kellett megállapítani.

A felperes bizonyította, hogy a környezetében negatív társadalmi megítélést váltott ki az ellene indult büntetőeljárás, valamint ezen belül az előzetes letartóztatás. Még a róla korábban kedvező értékítéletet kialakító munkatársak és a közeli barátok között is kétség támadt az ártatlanságát illetően, ennek ellenére a barátai nem fordultak el tőle. A **P. Gyvel** fennállt kapcsolatának megszakadása ugyanakkor egyértelműen visszavezethető az előzetes letartóztatásra. Az, hogy a horgászat már nem nyújt a számára kikapcsolódást, a nem vagyoni hátrányok körében nem volt értékelhető. A szakmai életben, a köztisztviselői pályája megszakadásában, a kialakult létbizonytalanságban, az elhelyezkedési nehézségekben megjelölt hátrányok szintén nem voltak értékelhetőek az okozati összefüggés hiányában.

Az előzetes letartóztatással okozati összefüggésbe hozható nem vagyoni hátrányok csak csekély mértékben haladták meg az ilyen tartamú fogvatartással szükségképpen együtt járó fizikai és pszichés terheket. Az előzetes letartóztatással elsősorban a személyes szabadsághoz való jog sérül, a szabadságelvonással pedig nyilvánvalóan és szükségszerűen együtt járnak a hangulati és pszichés terhek. Köztudomású tény, hogy a személyi szabadság viszonylag hosszabb ideig tartó korlátozása fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelő és káros. Itt értékelhető a munkakörnyezetben és a baráti társaságban az előzetes letartóztatás hírének elterjedése, s ezzel összefüggésben a társadalmi értékítélet kedvezőtlenebbé válása, valamint emiatt a szabadulást követő

életvitelben, az elhelyezkedés során jelentkező hátrányok. Többlethátrányként jelentkezett, hogy a felperesnek a barátnőjével fennálló, hosszabb jövő elé néző kapcsolata a szabadságelvonás következtében szűnt meg. A felperes önbecsülésének meghatározó része volt a munkája, az jelentős szerepet töltött be a társadalmi megítélésében is. Ezt nem az előzetes letartóztatás, de még csak nem is az arra okot adó büntetőeljárás, hanem a köztisztviselőhöz méltatlan magatartás tanúsítása miatti hivatalvesztés következtében veszítette el, amelyért az alperesnek nincs kártalanítási kötelezettsége.

Az aggálymentes szakvélemények alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes egészségében bekövetkezett romlások nem vezethetők vissza az előzetes letartóztatásra. A felperes idült betegségei több év alatt, nem pedig az előzetes letartóztatás alatt alakultak ki. A szabadságelvonás miatti súlyos stresszes élethelyzet önmagában cukorbetegséget nem okozhatott, továbbá az események és a betegségek felismerésének egymásutániséga még nem jelentett okozati összefüggést. A felperes személyiségjegyeinek kialakulását eredményező folyamatot viszont az ártatlanul történt fogvatartás körülményei meggyorsíthatták a munkahely elvesztése és az egzisztenciális bizonytalanság mellett, amely pszichés állapotban a problémák rendezésével javulás várható. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság 3 000 000 Ft nem vagyoni kártalanítást talált alkalmasnak a felperest kifejezetten az előzetes letartóztatással okozati összefüggésben ért magánéleti és a pszichés hátrányok kompenzálására.

A megítélt marasztalási összeg után a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját az elsőfokú bíróság a felmentő ítélet jogerőre emelkedésének napjában határozta meg. A 87 %-ban pervesztés felperest kötelezte az alperes képviselete miatti perköltség megfizetésére és a feljegyzett kereseti illeték arányos részének a megtérítésére, ugyanakkor a pervesztéssel arányosan az alperest is kötelezte a felperes által előlegezett szakértői díj megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet részbeni megváltoztatásával a nem vagyoni kártalanítás iránti és elutasított keresetének történő helyt adást, vagylagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítása mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kárpótlás nem áll arányban az őt ért sérelmekkel. A perben beszerzett ellentmondásos szakvéleményt nem fogadta el, s mivel a másik szakértő kirendelése iránti kérelmét az elsőfokú bíróság nem teljesítette, a fellebbezési eljárásban maga szerzett be szakértői véleményt az egészségromlása és az előzetes letartóztatása közötti okozati összefüggés meglétének alátámasztására. **Dr. B. I.** szakértő - akinek megidézését indítványozta - a felperes megbízása alapján megállapította, hogy az oxigénhiányos szívbetegség, a magas vérnyomás, a cukorbetegség és annak szövődményei, mint prizonális betegségek okozati összefüggésben állnak az őrizetbe vétellel, valamint az előzetes letartóztatással. A társadalmi kapcsolatait az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben teljesen beszűkültek, ő maga hiteltelenné vált, aki csak egy-két fő barátságára számíthat. A társadalom teherbíró képességének és a gazdasági körülményeknek a szem előtt tartása, azaz egy átmeneti időszak pedig nem eredményezhette az őt ért károk egy részének a figyelmen kívül hagyását.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Hivatkozott arra, hogy a felperes betegségei sorsszerű megbetegedések, amelyek nem álltak okozati összefüggésben az előzetes letartóztatással. Az, hogy korábban a felperesnél ezeket a betegségeket nem diagnosztizálták, csak annak következménye, hogy a felperes a kardiológiai vizsgálatot leszámítva nem járt orvosnál. A felperes által csatolt magánszakértői vélemény csupán a felperes nyilatkozataként értékelhető, amúgy is a megbetegedések korábbi meglétére vonatkozó adat hiányából nem lehet következtetést levonni ezen megbetegedések prizonális eredetére. Ezt cáfolta a perben szerzett szakvélemény, amely mentes volt a Pp. 182. §-ának (3) bekezdése szerinti hiányosságoktól, ezért nem volt teljesíthető a felperes másik szakértő kirendelése iránti kérelme. A felperesnek lett volna ideje az elsőfokú eljárásban is beszerezni a magánszakértői véleményt, ezért az a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése okán sem vehető figyelembe. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes magánéletében bekövetkezett hátrányokat, amelyek részben a fogvatartással köztudomásúlag együtt járó hátrányok körébe tartoztak, míg azt meghaladóakat az elsőfokú bíróság által is megállapítottakon túl a felperes nem bizonyította.

Az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a vagyoni kártalanításra vonatkozó rendelkezéseit. Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

A felperes az elsőfokú eljárás során valóban végig vitatta a szerzett orvosszakértői véleményben foglalt megállapításokat, amellyel összefüggésben került sor a szakvélemény kiegészítésére, éppen a stressz és a cukorbetegség közötti összefüggés kérdésében. A felperes a szakvéleményt ezután is vitatta, és másik szakértő kirendelésére tartott igényt. A Pp. 235. §-ának (1) bekezdése értelmében a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna, továbbá akkor is, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a Pp. 141. §-ának (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. A felperes az elsőfokú eljárás során mindvégig azt állította, hogy a betegségei az előzetes letartóztatás következményeinek tekintendők, ezért ez olyan új tény állításként nem volt értékelhető, amit az elsőfokú bíróság a perben ne bírált volna el. A felperes által a fellebbezési eljárásban szerzett magánszakértői vélemény viszont már új bizonyítéknak minősült, aminek beszerzésére az elsőfokú eljárás során is különösebb nehézség nélkül lehetőség lett volna, azt nem gátolta ugyanis a másik szakértő kirendelése iránt előterjesztett, és az elsőfokú bíróság által mellőzött kérelem léte. Éppen ezen bizonyítási kérelem megalapozásaként lehetett volna helye a magánszakvélemény beszerzésének, mert - miként azt a felperes által a fellebbezési eljárásban hivatkozott döntvények is tartalmazzák (BDT. 1092/2005., BDT 1119/2005.) - az a körülmény, hogy a fél egyoldalú felkérése alapján közreműködő magánszakértő véleményét a fél személyes előadásának kell tekinteni, nem jelenti azt, hogy a magánszakvélemény egyes megállapításai bizonyítékként ne volnának felhasználhatóak és ne lennének alkalmasak arra, hogy a perben szerzett szakértői vélemény megalapozottságát illetően a bíróságban kétséget támasszanak, vagy legalábbis felvessék a további bizonyítás szükségességét. Amennyiben

tehát a fél által beszerzett magánszakvéleményben foglaltak rámutatnak a kijelölt igazságügyi szakértő szakvéleményében foglalt megállapítások hiányaira, ellentmondásosságára, és azt ésszerű indokaival aggályossá teszik, az eljáró bíróság a magánszakvélemény megállapítását nem hagyhatja figyelmen kívül. A felperes indokolatlanul késlekedett ezen magánszakvélemény, mint bizonyíték beszerzésével, ezért erre a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében írt korlát miatt a fellebbezési eljárásban már nem hivatkozhatott, ezért azt az ítéletábra sem vette figyelembe (BDT. 2001/387., BDT. 2004/952.).

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, ahogy helyesen is értékelte a felperest ért, s kompenzálendő fizikai és pszichikai hátrányokat. A fellebbezés - főleg annak szóbeli kiegészítése - okán mutat rá az ítéletábra, miszerint a felperes társaságban betöltött központi szerepét némileg cáfolta, hogy a baráti összejövetelekre soha nem nála került sor, továbbá a barátok elmaradását nem igazolták egyöntetűen a bizonyítási eljárás adatai, ellenkezőleg **O. Gy.** tanú a 2010. szeptember hó 22. napján tett vallomásában előadta: ahogy a felperest kiengedték az előzetesből, egy héten belül találkoztak és a csapatuk a mai napig összejár, a felperessel együtt tartják a névnapokat, születésnapokat. A felperes betegségei a nem vagyoni kártalanítás összegének meghatározása során az azok és az előzetes letartóztatás, illetőleg az általa okozta stressz között fennálló okozati összefüggés hiánya miatt nem voltak értékelhetőek, mert az kétségtelenül egy axióma, hogy a stressz a fő oka a betegségeknek, ám az is köztudott, miszerint egy bizonyos életkor után azok akkor is jelentkeznek, ha azt megelőzően az adott személy orvosi kezelésben nem részesült. A szakértő megállapítása szerint az előzetes letartóztatás, valamint a betegségek felismerése fatálisán esett egybe, amiből az okozati összefüggés meglétére nem lehetett alappal következtetni. Itt szükséges azt is megjegyezni, hogy a cukorbetegség diagnosztizálására csak 2006. évben került sor, míg 2004. évből emelkedett vércukorszintről van adat, ami szintén nem az okozatosság meglétét erősíti.

Az elsőfokú bíróság megfelelően járt el, amikor a kompenzálendő immateriális hátrányokat együttesen értékelte, s nem pedig a felperes gyakorlata szerint azokat külön „árazta be”, majd a személyiségi jogi sérelmek alapján egységesen határozta meg a nem vagyoni kártalanítás összegét is. Ez az egységes megítélés követelményével sem volt ellentétes, a perbeli esettel megközelítően azonos időtartamú fogvatartásért többlettényállás hiányában ugyanis lényegesen alacsonyabb kártalanításra szokott sor kerülni. Így a Debreceni Ítéletábra a Pf.I.20.004/2008/4. számú ítéletében a 2003. május hó 17. napjától 2004. május hó 27. napjáig előzetes letartóztatásban volt ottani felperes részére 2 000 000 Ft, a Pf.I.20.512/2007/6. számú ítéletében a 2003. augusztus hó 12. napjától 2004. április hó 14. napjáig előzetes letartóztatásban volt felperes részére 1 200 000 Ft, a Fővárosi Ítéletábra a 9.Pf.21.250/2006/4. számú ítéletében pedig a 2001. november hó 21. és 2002. október hó 16. napja között előzetes letartóztatásban volt ottani felperes részére 1 500 000 Ft nem vagyoni kártalanítást ítélt meg. A felperes részére megítélt nem vagyoni kártalanítással azonos összegűt ítélt meg a Debreceni Ítéletábra a Pf.II.20.833/2010/6. számú ítéletében annak részére, aki 2005. március hó 2. és 2007. április hó 19. napja között, tehát lényegesen hosszabb ideig volt előzetes letartóztatásban. Ezen eseti döntések is azt támasztják alá, hogy a felperes részére megítélt nem vagyoni kárpótlás elegendő az

őt ért, az előzetes letartóztatással köztudomásúlag együtt járó és azt némileg meghaladó sérelmek kompenzálására.

A leírtak miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerint a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta annak helyes indokai alapján.

A fellebbezési eljárásban a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes javára perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 67. §-ának (2) bekezdésére is figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének b) pontja és az (5) bekezdése alapján meghatározott munkadíj és a jogi képviselő oldalán felmerült útiköltség együttes összegében állapította meg azzal, hogy a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megtérítésére a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Debrecen, 2011. június hó 9. napján

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál s.k. előadó bíró, dr. Riczu András s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő